ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 790	Κυριακὴ Β΄ Ματθαίου (Ματθ. 4,18-23) 17 Ἰουνίου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀποστόλων

«Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ»
(Ματθ. 4,20)

ΑΠΟ τὴν ἑβδομάδα ποὺ ἀκολουθεῖ μετὰ τὴν Κυριακὴ τῶν ἁγίων Πάντων, ἀγαπητοί μου, ἕως τὶς 29 Ἰουνίου εἶνε περίοδος νηστείας. Εἶνε ἡ νηστεία τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Ἡ νηστεία αὐτὴ εἶνε εὔκολη, διότι ἐπιτρέπεται τὸ ψάρι. Δὲν ξέρω ἐσεῖς ἂν τὴν τηρῆτε.

Ἡ νηστεία αὐτὴ ἐθεσπίσθη γιὰ νὰ προετοιμάσῃ τοὺς Χριστιανοὺς γιὰ τὴ μεγάλη ἑορτὴ τῶν ἀποστόλων. Καὶ ἡ σημερινὴ Κυριακή, ἡ δευτέρα τοῦ Ματθαίου, πέφτει κατὰ κανόνα μέσα στὴ νηστεία τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ εὐαγγέλιο ποὺ ἀκούσαμε σήμερα εἶνε σχετικὸ μὲ τοὺς ἁγίους ἀποστόλους.

* * *

Τί λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο; Στοὺς Ἁγίους Τόπους ὑπάρχει μία λίμνη μὲ νερὰ καθαρά. Εἶνε μία ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες λίμνες τῆς Γῆς. Τὸ Εὐαγγέλιο τὴν ὀνομάζει *«θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας»* (Ματθ. 4,18). ἢ *«τῆς Τιβεριάδος»* (Ἰωάν. 6,1· 21,1). Ἐπειδὴ εἶνε πολὺ μεγάλη, οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ἄραβες τὴ λένε θάλασσα.

Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴ θάλασσα, στὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος, πῆγε ὁ Χριστός. Τί νὰ κάνῃ; Νὰ διαλέξῃ τοὺς μαθητάς του. Νὰ διαλέξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ θὰ συνέχιζαν τὸ ἔργο του στὸν κόσμο. Ποιό ἔργο του; Δὲν ὑπάρχει πιὸ δύσκολο ἔργο ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν σᾶς ἔδειχνα ἕνα πλατάνι μεγάλο καὶ σᾶς ἔλεγα, ὅτι τὸ πλατάνι αὐτὸ θὰ τὸ ξερριζώσῃ ἕνα μικρὸ παιδάκι, δὲν θὰ γελούσατε; Τὸ πλατάνι, γιὰ νὰ ξερριζωθῇ, δὲν φτάνουν οὔτε ἑκατὸ ἄντρες. Μπουλντόζα καὶ γερανὸ καὶ φουρνέλλο θέλει, γιὰ νὰ τὸ ξερριζώσῃς. Ἔτσι ἦταν τὸ κακὸ στὸν κόσμο. Σὰν πλατάνι ριζωμένο βαθειὰ μέσα στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ ξερριζώσῃ ὁ Χριστός. Νὰ ξερριζώσῃ τὴν εἰδωλολατρία καὶ νὰ φυτέψῃ τὴ νέα ἀληθινὴ πίστι.

Πῆγε ἐκεῖ ὁ Χριστός, γιὰ νὰ διαλέξῃ τοὺς συνεργάτες του. Ἄλλος στὴ θέσι του θὰ διάλεγε ἄλλους ἀνθρώπους. Θὰ διάλεγε πλουσίους, ποὺ ἔχουν λεφτὰ πολλά; θὰ ζητοῦσε νὰ συμμαχήσῃ μὲ τὸ κεφάλαιο. Θὰ ζητοῦσε νὰ βρῇ στρατηγούς, ποὺ ἔχουν σπαθιὰ καὶ διατάζουν στρατιῶτες. Θὰ ζητοῦσε νὰ βρῇ σοφοὺς καὶ φιλοσόφους καὶ μορφωμένους. Μὰ ὁ Χριστός μας δὲν τὸ ἔκανε. Γιατί; Γιατὶ ἂν ἔπαιρνε πλουσίους, θὰ λέγανε ὅτι ὁ χριστιανισμὸς ξαπλώθηκε μὲ τὰ λεφτά. Ἂν ἔπαιρνε σοφοὺς καὶ φιλοσόφους καὶ ῥήτορας, θὰ λέγανε ὅτι ἡ θρησκεία μας ξάπλωσε μὲ τὴ φιλοσοφία καὶ τὴ ῥητορεία. Καὶ ἂν ἔπαιρνε μαζί του σπαθιά, θὰ λέγανε ὅτι κυβέρνησε τὸν κόσμο μὲ τὰ σπαθιά. Οὔτε σπαθιὰ πῆρε, οὔτε πουγκιὰ πῆρε, οὔτε φιλοσόφους πῆρε. Τί πῆρε; Φτωχούς, ψαράδες, ἀνθρώπους ξυπόλητους, ποὺ δὲν τοὺς ἔδινε κανεὶς σημασία.

Μά, θὰ μοῦ πῆτε, μόνο αὐτοὶ οἱ δώδεκα ψαράδες ἦταν ἐκεῖ; δὲν ἦτανε ἄλλοι; Ἦταν καὶ ἄλλοι. Πόσοι ἄλλοι; Τοὐλάχιστον χίλιοι - δυὸ χιλιάδες ψαράδες θὰ ἦτανε γύρω - γύρω στὰ χωριὰ τῆς λίμνης. Γιατί ὁ Χριστὸς ἀπ' ὅλους ἐκείνους διάλεξε αὐτούς; Κουτουροῦ τοὺς πῆρε, ὅπως κουτουροῦ ἁπλώνεις τὸ χέρι σου καὶ πιάνεις τὰ χαλίκια; Ὄχι δά! Τοὺς διάλεξε. Γιατί τοὺς διάλεξε; Γιατὶ μέσ' στὰ χαλίκια αὐτοὶ ἦταν διαμάντια. Καὶ γιατί ἦταν διαμάντια; Γιατὶ ὁ Χριστὸς δὲν κοιτάζει τὰ ροῦχα μας, δὲν κοιτάζει τὸ πορτοφόλι μας, δὲν κοιτάζει τὰ σπίτια ποὺ κατοικοῦμε, δὲν κοιτάζει τὴν ὁμορφιά μας, δὲν κοιτάζει τίποτε ἀπ' αὐτά. Τὴν

καρδιά μας ζητάει. Καὶ σὰν καρδιογνώστης, ἔβλεπε ὅτι αὐτοί, κάτω ἀπὸ τὰ ῥοῦχα τοῦ ψαρᾶ, ἦταν ψυχὲς εὐγενεῖς.

Γιατί τοὺς διάλεξε; Γιά κοιτάξτε πρῶτα - πρῶτα ποῦ τοὺς βρῆκε; Τοὺς βρῆκε στὸ καφενεῖο; Τοὺς βρῆκε στὴν ταβέρνα νὰ κρατᾶνε ποτήρια καὶ νὰ κουτσοπίνουνε; Τοὺς βρῆκε νὰ παίζουν ζάρια; Ὄχι. Ποῦ τοὺς βρῆκε; Στὴ δουλειά τοὺς βρῆκε. Ῥίχνανε τὰ δίχτυα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ πιάνανε ψάρια. Στὴ δουλειά τοὺς βρῆκε.

Τοὺς διάλεξε ἀκόμα – γιατί; Δὲν φτάνει νά' σαι ἐργατικός. Ὑπάρχουν ἐργατικοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ δὲν συνεργάζονται μὲ ἄλλους. Μόνοι τους εἶνε. Οἱ ψαρᾶδες ὅμως αὐτοὶ ποὺ διάλεξε ὁ Χριστός, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Πέτρος, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος, εἶχανε συνεταιρισμό. Μαζί ἦτανε. Δουλεύανε μαζί. Ὁ Ἀνδρέας μὲ τὸν Πέτρο· ὁ Ἰάκωβος μὲ τὸν Ἰωάννη, ποὺ εἶχαν καὶ τὸν πατέρα τους τὸ Ζεβεδαῖο. Εὐλογημένα σπίτια! Παλαιότερα τὰ ἀδέρφια δὲν χωρίζανε. Ζούσανε πατριαρχικῶς. Πῆγα σ' ἕνα χωριὸ καὶ χάρηκε ἡ ψυχή μου. Βρῆκα ἕνα σπίτι ποὺ ἦταν ὅλοι μαζί· ἑπτὰ ἀδέρφια, ἑπτὰ νυφάδες, εἴκοσι παιδιά, ἐγγονάκια, καὶ στὴ μέση ἕνας χαριτωμένος γέροντας τσομπάνος ὀγδόντα χρονῶν. Ἄ, εὐλογημένος ἄνθρωπος, σὰν τὸν πατριάρχη! Τώρα, λίγα σπίτια εἶνε πιὰ μαζί. Χωρίζουν τὰ ἀδέρφια, χωρίζουν οἱ πεθερὲς μὲ τὶς νύφες, χωρίζει ὁ κόσμος. Ἐνῷ ἐδῶ στὸ εὐαγγέλιο βλέπεις, ὅτι οἱ δώδεκα αὐτοὶ ψαρᾶδες ποὺ διάλεξε ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν μόνο ἐργατικοί, ἀλλὰ εἶχαν κ' ἕνα πνεῦμα συνεργασίας, συνεργάζοντο.

Τοὺς διάλεξε λοιπὸν ὁ Χριστὸς γιατὶ ἦτανε ἐργατικοί, τοὺς διάλεξε γιατὶ ἦταν ἀγαπημένα ἀδέρφια. Τοὺς διάλεξε ἀκόμα, γιατὶ ἦταν ἀνώτεροι ἄνθρωποι. Ποῦ τὸ βλέπουμε αὐτό; Ὅταν τοὺς εἶπε, Ἐλᾶτε κοντά μου κι ἀφῆστε τὰ δίχτυα σας, αὐτοὶ τί κάνανε; Ἄφησαν τὰ δίχτυα τους, ἄφησαν τὰ καΐκια τους, τὰ ἄφησαν ὅλα καὶ ἦρθαν κοντά του. Τὰ θυσίασαν ὅλα γιὰ τὸ Χριστό. Ὑπήκουσαν ἀπολύτως. Γι' αὐτὸ τοὺς διάλεξε ὁ Χριστός μας.

Καὶ μετὰ αὐτοὶ οἱ δώδεκα τί κάνανε; Τὸ πιὸ μεγάλο θαῦμα. Ἐγὼ δὲν ξέρω ἄλλο μεγαλύτερο. Τὸ πιὸ μεγάλο θαῦμα εἶνε αὐτὸ ποὺ θὰ γιορτάσουμε μὲ τὴν ἑορτὴ τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Ψαρᾶδες, ξυπόλητοι, χωρὶς γράμματα, χωρὶς ἐπιστήμη, χωρὶς μπουκιά, χωρὶς σπαθιά, χωρὶς κανόνια, χωρὶς πυραύλους, χωρὶς τίποτα, ν' ἀναποδογυρίσουν τὸν κόσμο ὁλόκληρο! Ἐὰν ὑποθέσουμε ὅτι σ' ἕνα χωριὸ πέφτει ἕνα κοπάδι πεινασμένοι λύκοι, χίλιοι - δυὸ χιλιάδες λύκοι, καὶ μέσ' στὸ κοπάδι τῶν λύκων πέφτουν δώδεκα προβατάκια, ποιοί θὰ νικήσουν; Θὰ νικήσουν τὰ ἀρνιά; Δὲ θὰ μείνῃ ποδαράκι, τίποτε δὲ θὰ μείνῃ. Οἱ λύκοι θὰ νικήσουν. Καὶ ὅμως, νά τὸ θαῦμα. Τὰ ἀρνάκια τοῦ Χριστοῦ μας νίκησαν τοὺς ἄγριους λύκους. Καὶ ὄχι μόνο τοὺς νίκησαν, ἀλλὰ καὶ ἔκαναν τοὺς λύκους ἀρνιά! Αὐτό εἶνε τὸ μεγάλο θαῦμα· ὅτι μὲ δώδεκα ψαρᾶδες, μὲ δώδεκα φτωχοὺς καὶ ἀσήμαντους κατὰ κόσμον, ὁ Χριστὸς ἔκανε τὴ μεγάλη μεταβολὴ στὸν κόσμο.

* * *

Τοὺς γιορτάζουμε. Τί πρέπει νὰ κάνουμε; Νὰ νηστέψουμε αὐτὲς τὶς μέρες. Νὰ προετοιμαστοῦμε, νὰ ἐξομολογηθοῦμε, νὰ πᾶμε νὰ κοινωνήσουμε. Κι ὅταν χτυπήσουν οἱ καμπάνες στὴ γιορτὴ τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, νὰ πλησιάσουμε κ' ἐμεῖς καὶ νὰ τοὺς ἐκφράσουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας.

Τί ἄλλο νὰ κάνουμε; Νὰ θυμηθοῦμε. Εἴπαμε· ἐργατικοὶ ἦταν αὐτοί, δούλευαν ὅλη νύχτα στὴ λίμνη. Ἐργατικοὶ αὐτοί, ἐργατικοὶ κ' ἐμεῖς. Ἐργατικὸς πρέπει νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Πότε ὅμως ἐργατικός; Σᾶς τό' πα καὶ ἄλλοτε, τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ τώρα· Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο δουλειά, σὰν τὰ μυρμήγκια. Εἶνε εὐλογημένη ἡ δουλειά. Κυριακὴ ὅμως ὄχι. Τὶς ἄλλες μέρες δουλειά! Γιατὶ τὸ νερὸ ποὺ δὲν τρέχει σκουληκιάζει, καὶ τὸ σίδερο ποὺ δὲν δουλεύει τὴ γῆ σκουριάζει· καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν δουλεύει σαπίζει. Δουλειὰ ὅλες τὶς καθημερινές. Κυριακὴ πρωΐ ὅμως; Ἦρθε ἡ ὥρα; Χτύπησε καμπάνα; Νὰ σταματήσουν ὅλα. Ἡ γυναίκα θ' ἀφήσῃ τὸ ῥάψιμο, τὸ σκούπισμα, τὸ μαγειρειό. Ὁ ἄντρας θ' ἀφήσῃ τὴν τσάπα, ὁ τσοπάνος τὰ πρόβατα στὸ μαντρί, ὁ δάσκαλος τὸ σχολεῖο, ὁ ὑπάλληλος τὸ γραφεῖο, οἱ πάντες. Φτερὰ στὰ πόδια καὶ ὅλοι στὴν ἐκκλησία. Τὸ κάνουμε; εὐλογία. Δὲν τὸ κάνουμε; θὰ τὸ πληρώσουμε· θά 'ρθῃ ἡ ὥρα αὐτή... Σᾶς πονῶ καὶ σᾶς φωνάζω, πρὶν νά' νε ἀργά. Χτυπάει ἡ καμπάνα καὶ περνᾶνε τὰ ἅγια καὶ διαβάζεται τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ κάθεσαι ἐσὺ μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα καὶ κοροϊδεύεις μέσ' στὴν πλατεῖα; Ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ!

Ἂς πέσουμε κι ἂς παρακαλέσουμε νὰ γίνῃ ἵλεως ὁ Θεός. Καὶ νὰ μιμηθοῦμε τοὺς ἀποστόλους, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐχὴ τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων πατέρων. Εἴθε ὁ Θεὸς διὰ τῶν πρεσβειῶν καὶ τῆς Παναγίας Θεοτόκου νὰ ἐλεήσῃ καὶ σώσῃ πάντας ἡμᾶς. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία. Πρώτη ἐκφώνησις ἐν ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου Σκοπιᾶς Φλωρίνης 20-6-1971. Καταγραφὴ καὶ συντμήσεις 17-8-2001.